

РЕШЕНИЕ

№ 6479

гр. София, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5969** по описа за **2022** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на КФН- [населено място] срещу Решение №1744/18.05.2022 година, постановено по н.а.х.д.№11427/2021 година по описа на СРС,134 състав отменящо Наказателно постановление № Р-10-563/12.07.2021 година на Заместник- председател на КФН, ръководещ управление“ Надзор на инвестиционната дейност, с което последният на основание чл.23,ал.2,т.1 от ЗПМПЗФИ за извършени нарушения на чл.19 от Регламент /ЕС/№596/2014 година на „ Титан България“ООД [населено място] са наложени две имуществени санкция всяка в размер на по 1000 лева.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на съдебното решение. Твърди се, че от доказателствата по делото е установено, че двете лица, заемащи ръководни длъжности в двете търговски дружества са свързани лица, които живеят на един административен адрес, роднини са и не са изпълнили визираните в закона задължения за уведомяване на КФН за сключената сделка. Посочва се още ,че неправилно СРС е използвал понятието за домакинство, което е дадено в друг закон, който не намира приложение още повече, че двете къщи, коти се намират на един административен адрес и са с общ двор. Иска се отмяна на решението и

потвърждаване на наказателното постановление. Претендират се разноски за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание, касаторът – КФН редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт С., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски за две съдебни инстанции.

Ответникът по касация-, „Титан България“ ООД-гр. С. редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От доказателствата по делото е установено, че при извършена проверка от страна на КФН е установено, че за периода от 01.01.2020 година до 08.12.2020 година „Титан България“ ООД [населено място] е сключило 3 сделки с емисията акции, с ISIN BG1100018057, от капитала на „Интеркапитал пропърти дивелопмънт“ А. (емитент), по номер на сделка в „Централен депозитар“ АД/ подробно посочени в АУАН, в НП и в решението на СРС, като към датите на сделките 23.10.2020 година Ц. Ч. Х. е член на Съвета на директорите на „Интеркапитал пропърти дивелопмънт“ А., а майка и Н. В. А. е представител на „Титан България“ ООД [населено място]. От извършената на 04.12.2020 година служебна електронна справка в „Регистър на населението Национална база данни „Население“ е видно, че Ц. Ч. Х. има постоянен адрес (за периода от 06.11.2000 г. до датата на извършената справка) и настоящ адрес (за периода от 10.06.1996 г. до датата на извършената справка) - [община], район „П.“, ул.“ С. С., №67, а майка и Н. В. А. също има същият постоянен адрес за посочения период.

За извършените сделки и неуведомяването в предвидения от закона срок от 3 работни дни от сключването на сделките на дата 23.10.2020 година, с който е прехвърлен прагът от 5000 евро, срещу „Титан България“ ООД е съставен АУАН N P-06-50/20.01.2021 година, затова че като лице, тясно свързано с лице, което изпълнява ръководни функции в „Интеркапитал пропърти дивелопмънт“ А. „Титан България“ ООД не е

уведомило писмено КФН за сключените на 23.10.2020 г. сделки N 20201023000000127 и [банкова сметка], с акции от капитала на емитента, в срок от 3 работни дни от сключването, а именно - най-късно до 28.10.2020 година, като е било длъжно за това, тъй като със сделка No 20201023000000127 е преминат посоченият в чл. 19, § 8 от Регламент N 596/2014 ЕС праг от 5 000 евро. „Титан България“ ООД е следвало да подаде до КФН уведомления във формата, предвидена в Приложението на Регламента за изпълнение N 2016/523 на Комисията от 10.03.2016 година, съдържащо посочената в чл. 19, § 6 от Регламент N 596/2014 ЕС информация.

Актът е връчен на управителя на дружеството и подписан от него без възражения въз основа на него е издадено обжалваното наказателното постановление, с което е

ангажирана административно- наказателната отговорност на ответника по касация и са му наложени две имуществени санкции всяка една от тях в размер на по 1000 лева.

Правилен е изводът на СРС, че „Т. България“ не е нарушил разпоредбите на чл. 19, § 1, ал. 1, в частта „тясно свързани с тях лица уведомяват компетентния орган“, б. „а“ вр. чл. 19, § 1, ал. 2 и чл.19, § 1, ал. 3 вр. чл. 19, § 8 от Регламент N 594/2014, тъй като Н. А. - управител на „Титан България“ ООД и Ц. Х. - член на Съвета на директорите на „Интеркапитал Пропърти Дивелопмънт“ А., са майка и дъщеря и като член на Съвета на директорите на емитента, Х. е „лице, което изпълнява ръководни функции“ по см. на чл. 3, § 1, т. 25, б. „а“ от Регламент (ЕС) N 596/2014, тъй като независимо от факта, че майката- Н. А. и Ц. Х. имат и един същ постоянен и настоящ адрес. Предвид обстоятелството, че чл. 3, § 1, т. 26, б. „в“ от Регламент (ЕС) N 596/2014 сочи, че роднини, които живеят в същото домакинство в продължение поне на една година към датата на съответната сделка, са т.нар. „тясно свързани лица“, обосновано СРС е изяснил въпросът дали А. и Х. живеят в едно домакинство, въпреки, че са регистрирани на един и същ адрес.

Правилен е изводът на СРС, че Регламент (ЕС) N 596/2014 не съдържа легална дефиниция на понятието „домакинство“, при което следва да намерят приложение дефинициите, съдържащи се в националното право. Съгласно чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове (ЗНА), когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Съгласно чл. 37 ал. 1 от Указ N 883 от 24.04.1974 година за прилагане на ЗНА „думи или изрази с утвърдено правно значение се използват в един и същ смисъл във всички нормативни актове“.

Съгласно § 2, т. 7 от ДР на Закона за преброяване на населението и жилищния фонд в Република България през 2021 г. „домакинство е едно лице, което живее в самостоятелно жилище, стая или част от стая и има самостоятелен бюджет. Домакинство са и две или повече лица, които живеят в едно жилище или в част от жилище и имат общ бюджет, независимо дали имат, или нямат родствена връзка“, а според § 2, т. 8 от ДР на същия закон жилището е „обособено и самостоятелно от гледна точка на конструкцията място, което е пригодено за живеене, състои се от едно или няколко помещения (жилищни и спомагателни) и има един или повече самостоятелни изхода на общодостъпна част (стълбище, общ коридор, двор или направо на улицата)“. § 5, т. 30 от ДР на Закона за устройството на територията гласи, че „жилище“ е съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди.

СРС е изследвал приложимите правни разпоредби и е установил, че разпоредбите на Закона за преброяване на населението и жилищния фонд в Република България през 2021 г. се прилагат при спазване изискванията на актовете за изпълнение, приети от Европейската комисия по Регламент (ЕО) N 763/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 9 юли 2008 г. относно преброяването на населението и жилищния фонд (§ 3, ал. 2 от ДР на закона).

В Регламент за изпълнение (ЕС) 207/543 на Комисията от 22 март 2017 г. за определяне на правила за прилагане на Регламент (ЕО) N 763/2008 на Европейския парламент и на Съвета относно преброяването на населението и жилищния фонд по отношение на техническите спецификации на темите и на техните разбивки е

посочено, че за идентифицирането на частните домакинства държавите-членки прилагат концепцията за „водене на домакинство“, а ако това не е възможно -концепцията „едно жилище — едно домакинство“.

Според концепцията за водене на домакинство“ многочленно домакинство е група от две или повече лица, които съвместно обитават цялото пространство от дадена жилищна единица и обединяват усилията си за осигуряване на храна и други средства от първа необходимост. Според концепцията „едно жилище — едно домакинство“ за членове на едно и също домакинство се считат всички лица, обитаващи дадена жилищна единица, от което следва, че в дадена обитавана жилищна единица има само едно домакинство. Сходна дефиниция за „домакинство“ е възприета и в националното право, в посочените по-горе разпоредби. Домакинство според У. е обособена клетка на обществото, най-малката жилищна единица, с която са свързани [потреблението](#), [производството](#), [наследството](#), осигуряването на подслон и отглеждането на деца. Домакинството може да е синоним на [семејство](#), но не винаги.^[1] Определението за домакинство зависи от конкретните социално-икономически условия, а също така и от [страната](#). В икономиката под домакинство се разбира човек или група от хора, които живеят под един покрив, т.е. в едно и също жилище.

Анализирайки цитираните дефиниции и приложените по делото доказателства, СРС обосновано е приел, че Н. А. и Ц. Х. не живеят в едно и също домакинство, тъй като обитават две отделни жилища - къща N 6 и къща N 7, находящи се на един административен адрес, но които се явяват самостоятелни места за живеене, с отделни помещения и с отделни изходи. В подкрепа на този си извод, СРС е анализирал приетите писмени доказателства- Разпечатки от Регистъра на Агенцията по геодезия, картография и кадастър, от които е видно, че са обособени два самостоятелни обекта, всеки представляващ жилищна сграда и декларациите от двете, в които се сочи начина на обитаване на двете къщи и коя се обитава от всяка една от тях. На тази плоскост, правилно СРС е приел, че както контролният, а в последствие – и административнонаказващият орган необосновано са приели, че А. и Х. живеят в едно също домакинство, като са тълкували разширително разпоредбата на чл. 3, § 1, т. 26, б. „в“ от Регламент (ЕС) N 596/2014, отъждествявайки същото домакинство със същия административен адрес.

След като не е доказано наличието на предпоставките за ангажиране на административно- наказателната отговорност на ответника по касация, правилно СРС е отменил наказателното постановление. Решението като правилно следва да бъде оставено в сила.

Претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна. Ответникът по касация не претендира разноски.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 и ал.3 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №1744/18.05.2022 година, постановено по н.а.х.д.№11427/2021 година по описа на СРС,134 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.